

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONES
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SEMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat . . . . . ps. 0.50
 Campaña . . . . . " 0.60
 Exterior . . . . . " 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, JULIOL 24 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y suscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en concixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls suscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

FOLK-LORE CATALÁ

Miscelánea Folk-Lórica

L' Associació nos ha obsequiat ab lo volum de la Biblioteca folk-lórica, que ab entussiasme creixent vé publicant.

En éll s' hi trovan treballs de rellevant mérit deguts á plomas ben conegudas, relatant, qui las costums, qui los modismes, qui las cansons y paraulas de las diferentas comarcas que quiscú ha estudiat.

Molts de 'ls capitols, nos recordaren goigs y planys de nostra infantesa, com per exemple la "coca de mort" y altres que 'n eix moment no podem esmentar,

per no tenir lo volum de que tractem á la vista.

"Lo Ball de gitanas", galanament descrit, y discretament observat, nos dona tema pera escriurer quelcom comparantlo ab las comparsas ó collas de "Negros Lubolos" que per Carnestoltas recorren los carrers d' aqueta ciutat. Lo temps nos manca pera ensaijar un paralelo comparatiu, d' ahont tal vegada trauriam la conseqüencia de 'l seu origen é importació á aquestas terras, mes ja qu' aixó no es possible no podém menys d' assenyalar certas semblansas, per si algú de nostres il·lustrats llegidors, vol portar á terme l' estudi comparatiu de lo "Ball de gitanas", del Vallés, ab las comparsas de "Negros Lubolos", de Montevideo.

Moltes altres observacions comparatives, podriam fer á los treballs recopilats en la "Miscelánea Folk-lórica, mes la falta material de temps nos impideix ferho avuy. ¡Quants recorts de nostre infantesa, s' han revivat llegint las planas d' aquest llibre! Mentres lo llegiam, nos semblava qu' encara jugavam á "Allich" y anavam á cercar regalesia.

J. BAITX Y BALL.

Lo comers, la quinta y 'ls inmigrants

—

“El Siglo” y “L’ Italia” dos de 'ls diaris mes formals d’ aquesta ciutat venen ocupantse fá dias de 'l discurs del Sr. Compte de Saint Foix, ministre francès resident, respecte de 'ls trevalls que las “Cambras de comers, de Paris, Burdeos, Havre y Montevideo, tenen comensats pera que 'ls inmigrants francesos de 20 ó 30 anys d’ etat, residents en ultramar sian ecsents de 'l servey de las armas.

La rahó, ampara las sollicituts de las “Cambras de comers” francesas, com las acertadas ideyas é incontestables arguments de “L’ Italia” y sos col·laboradors.

Aquellas dihuen, y “L’ Italia” apoya, que un inmigrant que vingués á América sense haber fet lo servey militar, ja may mes pot tornar á sa patria per lo temor de 'l servey de las armas. Pera enfortir sos arguments, presentan diferents casos. Per ecsemple: Un jove de 20 á 30 anys qu’ ha vingut menor d’ etat á América, logra un empleo comercial, ó formarse una casa que gira baix son nom y no pot per lo temor á la quinta, visitar á sa patria pera obrir mercat ab ella, ni cansat ja del comers retirarse en lo punt ahont nasqué á disfrutar de lo fruit de son trevall.

Un comerciant italiá, lo senyor Talice, entre varias observacions que baix eix punt ha fet á lo Govern de sa Nació, ha fet aquesta qu’ es aplicable al Govern d’ Espanya: “Lo Govern deuria pensar que mes de “cent mil” riqüissims ciutadans italians moren en l’ extranjer ab sos capitals, per la dificultat de tornar á la Patria. ¡Y quants milions

de menos entran en Italia y quants infelissos de mes al estranjer, que 's troban en l’ estat del qu’ ha sembrat molt pera que altres recullin lo fruit!

Nosaltres som de la mateixa opinió que lo Sr. Compte de Saint-Foix y lo senyor Talice, y veuriam ab grat que las “Cambras de Comers”, de Catalunya, fessen quelcom en aquest sentit, puig nosaltres coneixem richs catalans qu’ al parlar 'ls de tornar á sa terra á disfrutar lo fruit de son trevall, responnen ab tristesa: ¡M’ agafarian pera soldat!

Nosaltres nos trovem en lo mateix cás. Procsims á fer un viatge comercial per Europa, no podem visitar las plassas espanyolas. perque 'ns agafarian pera soldats, y comprometeriam l’ ecxit de l’ empresa que nostres principals nos encomanan.

Esperém que la prempsa catalana y las associacions comercials de Catalunya, estudiarán la qüestió, procurant que la llibertat comercial no estiga lligada tant fortament ab lo servey militar.

Deu ó mes anys de residencia en l’ estranjer poden donar certs titols pera que 'l qu’ está arrelat comercialment en terras llunyanas puga visitar sa patria y obrirli nous mercats á sos productes.

J. B. v B.

A bordo de la “Nova Paula”

—

Convidats galantment per lo senyor F. Maristany, capitá de la pollacra-goleta «Nova Paula,» visitárem aquest bonich barco, lo

diumenge passat.

Ab la galanteria propia d' un marino, nos ensenyá punt per punt tots los departaments de la nau, la mes espayosa y hermosa de las avuy fondeijadas en lo port de Montevideo.

Nos deixá sorpresos l' ordre y netedad qu' en ell se nota, y 'ns admirá ademés l' aparel per sa bona distribució, sa conservació y la de cambra, ranxo y panyol,

Acabada la visita al barco, passárem al menjador, ahont debia celebrarse un dinar ofert per l' esmentat capitá á varis amichs.

Durant l' ápat reiná la mes gran animació y, després dels postres, se dedicáren sentits brindis á Catalunya, á la marina catalana y á la prosperitat del capitá Maristany, del pilot Bellagarda y del nostramo, llegintse també alguns treballs recordant y rememorant las glorias dels barcos qu' han passejat per tot lo mon l' ensenya de las quatre barras.

Fou una bonica festa, catalana per tots costats, que debem á la cortesia del amich Maristany, á qui estém sumament agrahts per las corals atencions rebudas á bordo de son barco.

E. R.

AL MASNOU

Fou un temps en que ab orgull,
podias dirte ditxosa;
que per lo qu' eras hermosa
mitj mon te tenia á l' ull.
Ab deliri t' admiraban
los estranys per ta valensa
quant un jorn de pura-pensa
quatre 'l comers t' esquinsaban.
Per l' espay que s' circumscriu
dés la terra catalana,
fins la costa americana
de dolcissim atractiu,
las tevas naus passeijabas
guiadas per los teus fills,
y afrontantne mil perills
l' ample Atlántich franquejabas.
Vares alsarte valenta,
damunt de pols y de runas,

á l' inacció fent engrunas
per ta sava sempre ardenta.
Tu vas ser la proba rara
de lo que pot lo trevall:
en mitj lo tarrabastall
que 'ns flagellaba la cara,
perdut casi bé lo crédito
per l' ausencia de confiansa,
sens un borrall d' esperansa
y ab lo deshonor per rédit,
ab la fé de aquell que creu,
nous mercats per tots obrias;
nous mercats que eran las vias
de ta riquesa y ton preu.

. . . . .
Avuy casi res pots dar;
mare trista y condolida
t' arrastras ab pobra vida
morint d' angunia y pesar;
en tas platjas hont hi bullia
activitat qu' espantaba,
hont lo trevall hi arrelaba
l' arbre del progrés tot dia:
avuy s' hi veu soletat
y calma per hont se miri;
la quietut del cementiri
impera allá ab sa fredat.
Avuy no regna en lo espay
que 't vegé aixecar ufana,
mes que 'l só de la campana
que tocant á morts fa esglay;
avuy ploras afigida,
la vida que se t' allunya;
ab tu plora Catalunya
també sa gloria marcida;
avuy sols guardas rencors
y odis, pel temps revellits,
pesars que tancan los pits
consumits per desamors;
y no per cap fill ingrát,
sinó per vils mercaders
que en robarte los primers,
com á bons los has tractat.
Tal com t' ha passat á tú
passa á tota nostra terra;
de fora es que 'ns vé la guerra
á dins no 'ns la fa ningú.
De fora, que 'ns escarneixen
y ab tó de burla ó per vici,
no fan de nostre suplici

cap cas, ni se 'n condoleixen.
 Acabém donch son procés
 trayentnoslos de la vora,
 que si no 'ls escombrem d' hora
 no hi serem á temps després.
 De tos fills no 'n queda rastre;
 com si fosses apestada,
 ja casi tots t' han deixada
 per salvarte d' un desastre;
 y ell vindrá, del negre abisme
 que t' ha d' engolfí ab sa boca,
 la proximitat se toca,¹
 no es molt lluny lo cataclisme;
 trist, horrible, inevitable,
 será l' estrépit final,
 lo colp del destí fatal
 farà ton passat lloable;
 y anegada ab plors y planys
 buscarás consol ó alivi;
 mes jamay veurás que arribi
 lo remey á tos afanys.
 ¿Qui ha fet tant trista ta historia?
 Qui robante la riquesa,
 t' ha dat en cambi pobresa
 per fer trista ta memoria?
 ¿no eras del mar que 't besaba
 la perla mes encisera?
 ¿ton recinte, respon, no era
 espay bell que 'l cor buscaba?
 ¿Ahont es lo lladre y traidó
 que ton comers ha matat?
 ¿quin lladre es que t' ha robat
 de ta riquesa 'l filó?
 —No 'l busquis; l' atapahit
 vel del sarcasme y l' afrenta,
 cubert de llot, te 'l presenta
 en los cercles de Madrit.

M. CADENET.

LO SOMNI DEL CAPITÀ MIRAMBELL

Narració en la cual se dona á conèixer un gloriós fet de la moderna marina catalana, quasi desconegut

SOMNI

Som á l' any 1834 y mes de Novembre.

Espanya acabava de passar per la dura proba de la ruïnosa guerra de la independència y entrava en la no menos ruïnosa guerra civil.

Haviam perdut casi be tot lo gran imperi colonial de Felip II per culpa nostra, quedant renyits ab tots los pobles americans, que eran nostres germans.

¡Y es ben vist que la culpa de tan gros desgavell la té Castella!

Al casarse Ferran de Aragó ab Isabel de Castella se uniren ab condicions de germanó un poble de mercaders y navegants, senyor del Mediterrani, ab un poble de guerrers. Si hagués seguit lo bona germanó, prou avuy Espanya seria rica, colonial y marítima y s' hauria ben guardat l' Inglaterra de péndrerli 'l senyorio dels mars.

Pero se comensá prohibint á la marina d' Aragó d' anar al Nou-Mon; y en comptes de enviarhi gent que hagués mamat las sabias y prácticas lleys del Consulat de mar de Barcelona y de las mercantils Génova, Pisa y Venecia; sortiren ab las galeras de Palos, Sevilla y Cadis, aventurers vestits ab casco y corassa, portant lo Crist en una má y l' espasa á l' altre.

Lo desitj de aquesta xusma era poguer arribar á terra, puig que 'l mar no era lo seu element. En compte de colonisar las costas recorrentlas ab sas naus, s' interná en lo continent sabre en má, preferint lluytar ab lo rigor dels elements.

Un guerrer armat de cap á peus, ab aygua fins á jenolls, prengué senyorio del Pacífich en nom del Rey d' Espanya!

¡Ah! Si Aragó hagués pogut enviar sas naus á explorar las novas Indias, altra seria nostra sort. Segur que no 's contaria cap Cortés que hagués cremat sas naus; molt al contrari, hi hauria hagut molts Cortés que las haurian ben conservadas, prenentlas com fonament de mes profitosa colonisació.

Segur que sols se haurian colonisat las costas, cridant alli als indis pera fer comers y s' haurian conservat las rassas aborígenes, las que civilizadas poch á poch haurian estat la mes forta columna de nostre senyorio, y per aqueix camí, que senyalaba la rahó natural, no hauriam tingut d' anar á buscar negres al Africa després de haver mort indios á la América.

Veritat es que Castella enviá molts frares al Nou-Mon pera ensenyar la doctrina; pero

sols serviren pera ajudar á ben morir als pobres indios carregats ab las cadenas de l' esclavitut per los nous guerrers-colonizadors.

Veritat es que Castella quedá despoblada per donar sos fills als nous florons de la corona; pero los hi doná com aventurers assedegats d' or, y no com á germans que anavan á ensenyar una sana doctrina y á fer un just comers.

¡Justicia de Deu! Com á cástich de tant negre obrar, com si fos una venjansa de las pobres rasses índias casi exterminadas, tenim que los mateixos nets dels conquistadors castellans, se proclaman independents d' Espanya.

Pero composavan la Espanya duas germanas: Castella y Aragó. Aquella mes amiga de la tabola dels camps suats per lo treball; aqueixa mes s' estimava los camps ben conreuhats que 'ls camps coberts per las joyas dels vensuts. Aquella plena d' orgull militar, confiant son dret en l' espasa, faltá als pactes de bona germanó, volgüent esclavisar á sa germana Aragó, lo mateix que feu ab los pobles índis, com després també volgué fer ab los nets dels conquistadors.

Aragó vejé muda y penosament com Castella malgastá lo mes rich tresor que Deu ha donat á las nacions. Ella no prengué part en lo botí.

Després del crit d' independecia donat per las Américas, Castella no 's cuidá mes d' ellas; puig no era poca la feyna que tenia á casa lo bisnet d' aquell Anjou, que cremá las llibertats catalanas.

(Continuará)

PIFIAS

Copiém del *Butlletí del Centre Català de Tarrassa*.

Per lo que honra á nostra modesta publicació transcribim la comunicació següent que 'ns ha dirigit lo ilustrat bibliotecari de la important Societat Catalanista *Rat-Penat* de Montevideo: Diu aixis:

«Societat Catalanista *Rat-Penat* de Montevideo.—Senyor Director del Butlletí de lo Centre Català de Tarrassa. — Distingit paysá:

Aquesta Societat, la primera Catalanista en la América del Sur, m'ha encarregat vos digués lo plaher que tindria de rebre vostra ilustrada publicació pera figurar en la Biblioteca de la Societat.—Per demés es que vos encareixi lo valor que aytal remesa tindria en un pais, que, á escepció de *La Gralla* senmanari redactat en nostra preciosa llengua, no hi arriba cap mes guspira d' aquesta terra, objecte de nostra constant estimació.—Ab aquest objecte vos anticipo las gracias en nom de tot lo Consell Administratiu de que formo part.—Montevideo 19 de Abril de 1887.—Ignaci Oromi, Bibliotecari.—Sr. Director del Butlletí del Centre Català de Tarrassa».

Agrahim de tot cor aquesta prova de consideració en vers nostre Butlletí é hi corresponem enviantlo á dita Associació.

Als pochos dias de haver rebut la carta del Sr. Bibliotecari de la Societat catalanista *Rat-Penat* de Montevideo que transcribim anteriorment, reberem de la mateixa Associació, lo següent missatge:

«Societat Catalanista *Rat-Penat*. Montevideo.—Sr. President de lo Centre Català de Tarrassa.—Lo segon C. A. de la Societat Catalanista *Rat-Penat* al fervos saber sa formació, no té altre objecte que lo de assegurar vos son franch y lleal companyerisme vers l' ideya que brollant potent y llumenosa de nostre «dret regional» avuy fa via en lo camp del Catalanisme. — Acepteu nostre concurs lleal com á prova de que si la l' ausencia pot fernos adquirir nous usos, no pot ni podrá apagar lo caliu de nostre amor pátri.—Vos saludém en nom de la Societat—Montevideo 18 d' Abril de 1887.—P. Santías, President.—M. Cadenet, Secretari.»

Forman lo Consell Administratiu de dita Societat los Srs. següents D. Pau Santías, President; D. Manel Tastás, Vis-President; D. Jaume Solé, Tresorer; D. Ignaci Oromi, Bibliotecari, D. Joseph Ribas y D. Pere Sabaté, Vocals y D. Marian Cadenet, Secretari.

Agrahim verament las afectuosas expressions y oferiments entussiasas dels nostres germans de Montevideo y en justa correspondencia 'ls hi prometem nostra incondicio-

nal adhessió en quant treballin per la causa de Catalunya.

†

Del *Arch de Sant Martí*.

Hem rebut una entusiasta comunicació del Concell Administratiu del *Rat-Penat* de Montevideo, en la que 'ns donan comte de sa definitiva constitució y de sa adessió á las doctrinas catalanistas.

Dit Concell lo forman los senyors següents:

President, En Pau Santias.—Vis-President, Manel Tastas.—Tresorer, Jaume Solé.—Bibliotecari, Ignaci Oromí.—Vocals, Joseph Ribas y Pere Sabaté, y Marian Cadenet, Secretari.

Felicitem á tant digna societat per la bona elecció que ha tingut, al mateix temps que posem á sa disposició las planas de nostre periódich.

Quan los compatricis que 's veuhen obligats á guanyarse 'l pá en terras tant llunyanas, crean centres per defensar los drets de sa mare patria, quan desde l' altre part de l' Atlántich arriuan adhessions á las doctrinas regionalistas de tants fills de Catalunya que de segur s' estimarian mes viurer entre pares y germans que en terras estranyas, per mes hospitalarias que sigan, gracias als desacerts del centralisme, quant per tot arreu van infiltrantse las ideas regionalistas que com benéfica pluja assahona y rejuveneix los cors en aquest abusador é improductiu soral de la política uniformista, ¿qui no sent acostarse á passos agegantats lo dia de la reivindicació, lo dia del triomf de nostras ideas?

Avant, germans de l' altre part de l' Atlántich, que si travallem ab fe y constancia la victoria será nostra.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

JO. GEGÓ

1897

CAPITOL IX

¡Cabrerera!

Al comensar lo capitol ab aytal titol, alguns

llejidors podrian pensarse que tenim l' intenció de parlar del jeneral Cabrera. D' aquéll capdill de nostres guerras civils: l' heroe de Moredilla segun uns y tigre del Maestrazgo segons altres. Res d' aixó. Se tracta d' un gos de presa qu' el jermá d' en Bernat va portar de las provincias vascas, batejat ab lo nom sobredit.

Mes, es lo cas que, havent mort al poch temps de viure en la vila l' amo del Cabrera, va quedar aquest en poder d' en Bernat.

Lo tal Cabrera era de color fosch y clapat, ab ulls vermellosos sannolench, ab una boca com un calaix ahont havia cada uyal blanch com vori que feya esgarrifar; aixó al veurel ab estat de pau; que 'n estant enfadat, lo dia ble que si atansés.

¡Vell, grossot y sempre mal humorat ningú gosaba ferli festas.

Un collar de cuiro ab molts punxas, era 'l trajo y part d' armament del Cabrera.

Molts vegadas las cosas que á la simple vista sembla que res han d' influir en determinats successors, son las qu' hi donan acabament inesperat.

¿Será 'l Cabrera una de las cosas qu' havem apuntat? Veurem.

Encara que no som supersticiosos, pretenem demostrar als lectors, qu' hi há certs animals en estrem rencorosos ab individuos qu inconscientment los hi han fet alguna malhifeta.

Tots, quan havem sigut nins y los qu' encara ho son, havem tingut propensió á molestar los animals; y com los gossos son de 'ls mes domesticats y los que están mes en mitj de las personas, clár se veu qu' estan mes á má de 'ls inquietos xicots que no pènsen mes qué, quina ne poden fer.

Aquesta digresió la fem per en Pauet y 'l Cabrera; puig aquéll quan era jovenet y lo gos encara era cadell, solia, faltat de repós son seny, tirarli pedras, enganxarli cosas á la qua y totas quantas *entremaliaduras* podia.

Passáren alguns anys y sentantse lo cap d' en Pauet, podriam estalbianos de dir que ja no 's recordava de tals injúrias, y que molt al contrari desitjaba reconciliarse sempre ab tant, per éll, temible enemich.

Lo Cabrera al inversa: quant mes temps passaba, mes rencúnia tenia á n' en Pauet; de

menera que sentlhi en est necessari voltar la casa de s' estimada Maria, no podia moltes vegadas atansarshi perquè 'ls lladruchs y bordadas del Cabrera ho avalotavan tot y corria perill en Pauet d' ésser descobert.

En Pauet, prou li tiraba rosegons de pa y algun os de porch qu' amagadament se guardaba, pero el Cabrera no volia fer las paus ab ell, de cap manera.

Sort va tindre l' última entrevista que tingué ab la Marieta, qu' ella ab certs moviments dominava al tal Cabrera, si nó ¡pobre Pauet, tal vegada hauria deixat entremitj de 'ls uyals d' ell un trossot de calsas y qui sap si de carn!..

Lo Cabrera era la vera guaita de la casa d' en Bernat.

No volia jochs ab ningú; y 'l que 's descuidaba ¡nya...ach! caixalada sense córre.

Pero diu lo ditxo: Qui mal fá mal se troba. Veurem si cumpaix ab ell la sentència del ditxo.

Sr. Director de LA GRALLA.

Serveixis insertar en las planas de son periodich, lo que li remeto pera que arribi á conexement de los socis de la *Rat-Penat*

Barcelona 22 Juny de 1887.

Sr. President de la Societat catalanista RAT-PENAT de Montevideo:

Molt senyor meu, y ja desd' ara consoci y distingit amich: he rebut y admito joyós, com altíssima honra, lo títol de soci honorari de la distingidíssima Societat que vosté tan dignament dirigeix, essentne honorable president.

Servescas comunicarho aixís á mos consocis, y no dubte que lo nombrament que vosté m' envihi patentetisantho, ocupará lo mes preferent lloch de ma petita biblioteca.

No olvidi contestarme, á fi de que sápigam de segur que ja he cumpert ab vosté y la Societat, donantli las mes espressivas gracias, per la altíssima honra que s' ha dignat dispensarme.

Tinch lo gust de repetirme de vosté y amichs catalans del «Rat Penat» humil servidor y amich afectíssim que tindria un gran goig en abressarlos y S. M. B.

FREDERICH SOLER Y HUBERT.

CENTRE CATALANISTA

PROVENSALENCH

Sant Martí de Provencals

Aceptem ab entussiasme lo concurs d' eixa Societat envers la causa Catalanista.

Vostre adhesió desde tan llunyanas terras es la proba mes patent de l' amor pátri catalá.

Si á vosaltres desde tan lluny vos entussiasma la idea de reivindicar nostres drets, penseu lo que ferem nosaltres que guiats per la mateixa 'ns trovem á totas horas cara á cara ab nostres enemichs.

Avant, compraticis, y cregueu que no veyem lluny lo dia que s' enderrocará per si mateix lo corcat pedestal del centralisme.

Aquest Centre vos saluda ab tota sa voluntat, y en son nom vos ofereixo sos serveys

Visca molts anys.

Sant Martí de Provencals Juny 16 de 1887.

Lo President

JOAN SERRA Y SULÉ.

Lo Secretari

FRANCISCO FIGUEROLA.

VUYTS Y NOUS

De un periódich francés.

Uns pagesos, consultan á un curandero, sobre la malaltia de una criatura. Lo curandero que va d' escama, ab motiu de haverli fet pagar una forta multa, á instancia del metje de la població, 'ls invita á entrar á la casa, examina al petit malalt y diu:

—A aquesta criatura l' han ullpresa.

—Y qu' hem de fer, per salvarla?

—Jo 'us ho diré: agaféu una vara de freixa cullida en lluna vella, anéu á trová 'l metje y apliqueuli mitja dotzena de vergassadas.

Y al anarse 'n de la casa, murmuraba 'l curandero.

—Aixís li ensenyaré á ferme pagar la multa.

***

Una escena militar.

La companyia está tirant al blanch. S' adelanta un quinto, apunta dispara y la bala passa á cent metros de la rodella.

Lo sargento li pren lo fusell dels dits y li diu:

—¡Torpe! Mira como se dá.

Dispara, erra 'l tiro també; pero sense desconcertarse diu, girantse de cara á la companyia.

—¡Lo habeis visto? Pues asi es como lo haceis vosotros. Ahora atención.

Dispara de nou y torna á errar.

—Asi tiran otros.

Per últim, al tercer tiro encerta y esclama:

—Asi se debe tirar.

D. Pere y la seva senyora han anat á passar l' istiu á un poble de fora.

Surten un dia á passeig y durant la seva ausencia 'ls lladres entran á la casa y s' emportan una dotzena de cuberts.

Lo marit exclama:

—Vaig á donarne part al jutje.

—No ho fassas, Pere, no ho fassas, mes val que ho deixis corre.

—¿Y aixó perquè?

—¿Qué no veus que 'ls cuberts eran de metall blanch?

—Y qué te que veure..

—Home... jo no vull fer papers ridiculs... ves qué diria 'l jutje, al enterarse de que no gastem cuberts de plata!..

Epigramas

(A 'n Ráfols)

Tinch un company aixerit
que quan vé d' algun convit
de bordo d' algun baixell,
va dihent al que va 'b éll
com si fos un contramestre:
—¡Noy, *correm un noroeste*
que se ns' emporta la *pell*.

LO CEGO.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA COMPOSTA

A mon amic Camalluhent

Un bon tros de temps ja fí

que no 't llegim en LA GRALLA.

Avans, nos donavas grá,
y are que 'ns vols doná.... palla?

Vaja no siguis injust,
y fes un xich lo cap viu
escriu, escrit home escriu
si no 'ns darás un disgust.

Aviva ton pensament,
feslo corre com un *hu*
y llavors direm de tu
qu' ets un xicot diligent.

Mes si no vols ferho així
y 'l tens com are tant *tersa*
dintre de lo *quart inversa*
de ton cap, no ho podrém dí

Accepta donchs, mon consell,
fes *total* no siguis plaga,
que no 't faltará la paga,
que ja arribarás á vell

Y si per *quart*, se t' *hu-dex*
lo magí, quant t' esprimeisis,
no 't posis per 'xó, ni 't queixis
com un *segona*, rabiós.

Fes ta via ab calma y fé
y no haurás dificultat
per obtindre el resultat
qu' augura lo teu sabé.

XARRICH-XARRACH.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior

1.—Im-pre-sió.

2.—Ca-so-la.

Han enviat solucions los ciutadants següents:

Camalluhent, Un Toni, Noy de Tona y Un Tranquil.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA

E. Jardí rebut l' import y en pau.

Cap y Pota—No serveix lo seu.

Estaperet—Ni lo seu.

Faust—Prenga camanilla que vosté está mol refredat
y li convé suar.